

دنیای موازی

مگه تو مهمون نداری؟
چرا این قدر همه چی به
هم ریخته است؟

عوضش تو
متاورس یه اتاق
تمیز و مجلسی
راه انداختم!

جنگ بر سر تصاحب سرزمین، منابع و قدرت، بخش جدایی ناپذیری از تاریخ انسان است. منابع محدود نمی توانست طمع و میل بی پایان انسان را در رسیدن به قدرت و ثروت اقتناع کند. لذا نزاعها در یک چرخه بی پایان ادامه می یافت.

اگر جهانی بود که همه می توانستند پادشاه شهر خود باشند، دوستان و مریدان خود را آنجا گرد هم آورند و قوانین خاص خود را اجرا کنند، بدون اینکه کسی مزاحم آنها شود یا منافع کسی را به خطر بیندازند، آن وقت شاید می شد جهانی بدون جنگ و بر محور مدارا و همکاری را تصور کرد. میل بی نهایت طلبی انسان را یک جهان بی نهایت می تواند سیراب کند. جهان واقعی چنین استعدادی برای ساختن رؤیاهای همه انسانها ندارد.

متاورس را فراجهان معنی کرده اند؛ جهانی با قابلیت هایی بی پایان، بدون محدودیت های جهان واقعی. جهانی که می تواند بسیاری از رؤیاهای انسان را بدون در نظر گرفتن استعدادهای مربوط به ژن (ژنتیکی)، توانمندی های اکتسابی، ثروت و قدرت، نفوذ و رانت و جغرافیای محیطی و فرهنگی تحقق بخشد؛ رؤیاهایی که محدودیت های جهان واقعی مانعی برای رسیدن به آنها بودند.

ساختن بازی ها و شهرها در متاورس، رقابتی جدید و مهم بین شرکت های بزرگ فناوری به وجود آورده است تا بتوانند در جهانی جدید به فعالیت های خود بپردازند و مخاطبان خود را در سراسر جهان پیدا کنند. این شهرها قابلیت بازی کردن، درآمدزایی، آموزش، بازدید از نمایشگاه ها و دستاوردهای جدید و سرگرمی های گوناگون و تجربه های بی پایان را امکان پذیر کرده اند. مالکیت این شهرها در اختیار سازندگان و شرکت های سفارش دهنده است. این محیطها متناسب با ویژگی های مطلوب شرکتها طراحی شده اند و میزبان طرفداران خود هستند. یکی از شرکت های فعال در حوزه متاورس اعلام کرده است قصد دارد دانشگاه جهانی مجازی را در

متاورس ایجاد کند؛ چیزی مثل شهر دانش با ظرفیت پذیرش نامحدود برای حضور دانشجویان و در تمام رشته های دانشگاهی موجود در سراسر دنیا. دانشگاه مجازی امکان حضور مجازی محصلان را برای کسب مهارت، علم و دانش، پیگیری و انجام فعالیت های تحقیقی و پژوهشی، و تجربه آزمایش های متعدد فراهم می آورد. این امر ضرورت وجود دانشگاه های متعدد در سراسر دنیا را از بین می برد و گام بزرگی در عدالت آموزشی محسوب می شود.

تخصصی شدن شهرها به معنی خصوصی تر شدن آنها برای مخاطبان و شهروندان آنهاست. شهر ماشین ها، شهر فوتبالیست ها، شهر خواننده ها، شهر غذاها، شهر گل ها و ... می توانند شهرهای نوظهوری باشند که در آینده ساخته می شوند. برگزاری مناسک مذهبی و ملی، تجربه زندگی با هم کیشان خود و کسب تجربه های بسیار سبک های زندگی برای رسیدن سبک زندگی مطلوب، همگی از ظرفیت های بالای متاورس هستند. تصور کنید در شهر فوتبالیست ها وارد شده اید. با ساختمان ها و محیط های مختلف به

شکل توپ فوتبال مواجه می شوید. احتمالاً می توانید با بازیکنان محبوب خود تمرین کنید، تیم بسازید و مسابقه دهید.

در شهر گل ها از نحوه کاشت و پرورش گیاهان مطلع می شوید، رایحه گل های نادر در جهان را حس می کنید و همه گل ها و گیاهان جهان را مشاهده خواهید کرد.

شخصیت های حقیقی و حقوقی قادر خواهند بود شهری با قابلیت های منحصر به فرد بسازند و مانند یک شهردار یا فرماندار بر این شهر حکمرانی و تغییرات مدنظر خود و شهروندان را اجرا کنند. مدیریت شهری متناسب با علاقه ها و سلیقه های شهروندان مجازی با کمترین تعارضات و مناقشات اجتماعی و فرهنگی تحقق همان آرمان شهر است. به نظر می رسد رؤیای فیلسوفان اجتماعی در رسیدن به آرمان شهر تا حدود زیادی در متاورس محقق می شود.

از جهانی سخن می گوئیم که نه محدودیت مکانی دارد، نه محدودیت جمعیتی. اختلافات فرهنگی، اجتماعی و سیاسی در آن وجود ندارد، چرا که برای همه عقیده ها و مکتبها فضا برای دنبال کردن

ایده ها و ارزش هایشان وجود دارد، دخل و تصرف و اعمال تغییرات در این محیط به وسعت خلاقیت و رؤیاپردازی انسان هاست.

دسترسی ارزان قیمت و بدون محدودیت برای افراد، استفاده از این فضا را برای همه مردم اعم از فقیر و غنی، توسعه یافته و توسعه نیافته، باسواد و کم سواد، از هر نژاد و قوم، هر زبان و فرهنگ را آسان می کند. برای اولین بار در تاریخ است که آحاد مردم از یک سرگرمی واحد استفاده می کنند، در یک محیط به آموزش می پردازند و تفاوتی بین تفریح و زندگی و ارتباط و فرصت های شغلی بین آنها وجود ندارد؛ بدون انحصار خاص، دنیا را زیباتر از گذشته می کند. البته همه اینها تنها در یک دنیای مجازی اتفاق می افتند؛ مجازی است و نه واقعی. بعید نیست همه اینها سرگرمی برای آحاد بشر باشد تا با غرق شدن در دنیایی مجازی، فرصت را برای بهره برداری در دنیای واقعی برای کسانی فراهم کند که کار خودشان را انجام دهند. در واقع بقیه در دنیایی خیالی و سرگرم کننده مشغول زندگی مجازی شوند. در آن سحر شوند تا جایی که تفاوت فضای واقعی زندگی با فضای مجازی آن را متوجه نشوند تا آنها با خیال راحت در فضای واقعی زندگی مشغول بهره برداری های خودشان باشند.

به هر حال، همان طور که پیش تر گفته بودیم، متاورس هم فرصت است و هم تهدید؛ مثل هر اتفاق دیگری در دنیای فناوری. البته باید اعتراف کرد، این فناوری ابعاد بسیار بزرگتری از سایرین دارد و می تواند به وسعت یک زندگی و یک جهان موازی باشد. پس خوب است که فرصت هایش را شناخت و از آنها استفاده کرد و با چشمان باز مراقب تهدیدهایش بود.